

Že by byl st-l vznesl nárok takový a že by také splněny byly předpoklady pro přidělení místností náhradních k tomu cíli podle § 2, stížnost ani netvrdí a také ze spisů správních to není patrné.

Mimo to vzal žal. úřad za zjištěno, že st-l má k vlastnímu užívání 5 jizeb kromě kaplanky a že místnosti ty poskytují dostatečného místa také pro účely diecesního soudu.

Proti tomu namítá sice stížnost, že skutkový stav nebyl vyšetřen místním ohledáním a že není pravda, že st-l má k dispozici 5 pokojů a kaplanku, avšak námitka tato odporuje spisům, z nichž vychází, že dne 24. května 1922 bylo županským úřadem v Nitře jakožto úřadem zabíracím konáno místní šetření, při němž bylo za účasti st-le zjištěno, že mimo místnost nyní zabranou a místnosti zabrané již dříve pro finančního radu H., jsou ve zmíněném domě ještě místnosti pro hospodyně a čeleď, kuchyň a dále 5 místností a kaplanka, používaných st-lem.

Bylo-li takto bezvadně zjištěno, že st-l mimo pokoj nyní zabraný používá pro sebe ještě 5 pokojů a kaplanku, pak měl úsudek žal. úřadu, že místnosti nyní zabrané není pro účele diecesního soudu zapotřebí, ve spisech dostatečného podkladu.

Není tedy stížnost důvodná a bylo ji zamítnouti.

Č. 3233.

O b e c n í n o t á ř i (S l o v e n s k o) : Ztráta pensijních nároků pro opuštění státního území podle notářského pensijního statutu bývalé župy novohradské.

(Nález ze dne 12. února 1924 č. 22.673/23).

P r e j u d i k a t u r a : Boh. 2331 adm.

V ě c : Štěpán D. v L. (adv. Dr. Eduard Stein z Prahy) proti župnímu úřadu ve Zvoleni o zaopatřovací požitky.

V ý r o k : Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y : Podáním z 12. října 1920 žádal st-l župana v Lučenci, aby mu vyměřil a u berního úřadu v L. poukázal pensii se všemi přírůžkami udávaje, že byl notářem v T., kde byl dán roku 1908 do pense. Následkem drahoty veválce byl nucen přijati místo jako dočasný berní komisař roku 1917 a zastával je do konce 1918. V době převratu usadil se v Szécsénfalú, kde si najal menší polní hospodářství a žil tam až posud. Chtěl se stále přestěhovati do své domoviny, ale okolnosti dovolily mu to teprve nyní. Jeho pense je dosud držena v evidenci u lučenského berního úřadu, kde ji dostával. Svou příslušnost do města L. prokazuje domovským listem.

Výrokem z 13. září 1922 zamítl bývalý županský úřad v L. st-lovu žádost z důvodu § 31 č. 2 župních pensijních statutů, poněvadž byl i po státním převratu, totiž od 31. října 1918 až do konce 1920 státním úředníkem cizího státu.

Nálezem Boh. 2331 adm. zrušil nss tento výrok podle § 6 zák. o ss, poněvadž st-l dle svého udání byl o b v o d n í m n o t á ř e m, jenž by podléhal tudíž statutu o notářském pensijním ústavu novohradské župy, kdežto úřad použil stran něho ž u p n í h o pensijního statutu, vycházeje

tudíž z předpokladu, že s-t byl župním úředníkem, aniž předpoklad ten měl ve spisech opory.

Nař. nyní rozhodnutím zamítl žal. úřad opětně st-lovu žádost o výplatu zastavené mu notářské pense a to podle bodu 3. záhlaví IV. § 34 notářského pensijního statutu bývalé novohradské župy.

O stížnosti do výroku toho podané uvážil nss takto: — — —

Jak uvedeno, použil žal. úřad ustanovení bodu 3, IV. odst. § 34, dle něhož každý člen pensijního ústavu notářského vůbec ztrácí nárok na pensi nebo jiné zaopatření, jestliže opustil území uherské na dobu delší jednoho roku. Předpokládá tedy ztráta nároku toho, že se oprávněný odebral do ciziny, tudíž nyní, vzhledem k změněným poměrům státoprávním a územním, že opustil území bývalého království uherského, tvořící součást čsl. republiky. Zároveň je však z ustanovení toho patrno, že podmínka ta předpokládá, aby oprávněný byl si vědom, že místo, na něž se opustiv své dosavadní bydliště odebral a kde se pak nadále zdržoval, je cizinou.

Jak nesporno, st-l přesídlil do B. Ďarmot roku 1917, tedy v době, kdy místo to v poměru k území slovenskému cizinou nebylo a nemělo tedy ono tehdejší přesídlení samo o sobě v otázce, o niž jde, žádného významu. Jak však z nař. rozhodnutí patrno, žal. úřad spatřoval splnění oné podmínky v tom, že st-l zdržoval se na území nyní neslovenském i po převratu a to, jak rovněž nesporno, až do října 1920, tedy jednak v cizině a jednak po dobu delší ještě, než ustanovení úřadem dovolané předpokládá.

Po názoru nss-u byl by tento závěr žal. úřadu správný, avšak pouze za předpokladu, že je zde ještě moment další, jenž teprve dodává tomuto pobytu na území nyní cizím charakteristickou známku »opuštění« území zdejšího, že totiž dotyčná osoba v pobytu mimo zdejší území setrvala a v něm pokračovala, ač věděla již, že místo, na němž se zdržuje, k území tomu nepřináleží, a ač mohla se na území to vrátiti, neboť pak teprve faktický pobyt mimo zdejší území lze kvalifikovati za jeho »opuštění« rovnocenné vědomému vzdálení se z území toho po rozumu cit. § 34 pens. notářského statutu.

St-l uvedl již v řízení správním, totiž v podání z 12. října 1920, že se chtěl stále přestěhovati do své domoviny, že však okolnosti mu v tom bránily až do října 1920. Rovněž i ve stížnosti k nss-u ze 17. května 1922 č. 7301 tvrdil, že jeho hmotná situace mu nedovolila, aby se sem dříve přestěhoval, a rozvádí nyní podrobněji tyto okolnosti poukazuje jednak k poměrům, jež nastaly bolševickým vpádem, jednak pak k své naprosté finanční nemohoucnosti, jež bránila mu nésti náklady přesídlení a jež byla prý odstraněna teprve pomocí jeho přátel.

Žal. úřad však, pokud ze spisů lze souditi, k tomuto st-lovu přednesení vůbec nehleděl a skutkově je nezjistil, vycházeje patrno z mylného právního názoru, že k pojmu opuštění po rozumu dovolaného jím předpisu stačí již pouhý faktický pobyt mimo zdejší území, aniž by bylo třeba ještě subjektivního momentu právě uvedeného.

Bylo tedy zrušiti výrok v odpor vzatý podle § 7 zák. o ss a ponechati úřadu, aby doplně řízení nové rozhodnutí vydal.